

ἀμνός ἐξιλαστήριος
κι' ὑπὲρ τὴν γῆν ἐξαιρείται.

Μαυροφόρα κι' ἡ θέμις ἐθρήνει,
ποῦ τῆς ἔλειψε τοῦτος ὁ θράχος...
τὰ παπούτσι κανεὶς δὲν τοῦ δίνει,
μὰ τὰ πέρνει 'στὸ χεῖρ μονάχος.

Συμφορὰ μαζί... καθόταν ὁ Μίνως
'στὸ πλευρὸ τῆς μὲ πρόσωπ' ὄχρῶ...
θὰ μοῦ φύγη; τοῦ λέει, κι' ἐκεῖνος
τὴν κυττάζει μὲ μάτι ψυχρῶ.

Θὰ σοῦ φύγω, κυρά μου τῆς λέει.
καὶ τὰ πρῶτα λησιμόνῃος κλέη,
καὶ μαζεῦοντας τόσα χαρτιὰ
τελευταῖα τῆς ρίχνει ματιὰ.

'Ἡ ματιὰ του τὴν ἔσφαξ' ἐκείνη,
μὴ μ' ἀφίνης σκληρότατα, μὴ...
ὅμως κάποιος τῆς λέει: μὴ θρῆνει,
πρέπει κι' ἄλλοι νὰ φάνε φωμί.

Σήμερα μαυρὸς οὐρανός,
παντοῦ μαυρίλας χρῶμα,
τέτοια μιλεῖ κι' ὁ Συρνανός
καὶ χαϊρετὰ τὸ κῆμα:

'Ἐχετε γειά, συντρόφοι μου, κι' ἐγὼ ψηλαρμνίζω,
δὲν θέλω νὰ σὰς τυρανῶ καὶ νὰ σὰς βασανίζω.
Μονάχος παραιτήθηκα προτοῦ μὲ παραιτήσουν,
μονάχος παραιτήθηκα καὶ δίχως παρακάλια,
πρὶν πάλιν ἐπὶ πίνακος Σαλώμιας νὰ ζήτησουν
καὶ τὸ τρανὸ κεφάλι μου μὲ τῆλλα τὰ κεφάλια.

'Ἄνδρα μοι πάλιν ἐνεπέε πολλόπλαγκτον, ὦ Μωσοῦ,
ὅπου τὸν ἔμαρτύρησε θέμις πολυπαθοσοῦ,
κι' αὐτὸς τὸ κατὰ δύναμιν ἐπόλαζε τὸν νόμο
καὶ τώρα λάσπη τόκοψε ν' ἀνοίξῃ σ' ἄλλους δρόμο.

'Ἄνδρα φάλε σιδαρόν,
ποῦ κι' οἱ φίλοι τὸν κτυποῦν
μὲ γενιάτ' κι' ἀπονιά.

'Ἄνδρα φάλε σοδαρόν
ποῦφυγε πρὶν νὰ τοῦ ποῦν:
ἄδεξασέ μας τὴν γωνιά.

Καὶ σὺ, δλάκα μὲ πατέντα,
θρῆνει τὸν παραιτηθέντα,
τὸν τῆς θέμιδος Νυμφίον.

Μὲ ψυχὴν ὀμῶς σκληρὰν
τὸν ἐπέταξαν βορὰν
εἰς τὸ θηριετροστῆτον.

'Ἄνδρα φάλε τὸν ἐν τέλει,
ποῦ σωφρόνους σιωπῶ...
τὸ χωρὶν σὰν δὲν σὲ θέλῃ
μὴ ρωτῆς γὰρ τὸν πατῶ.

'Ἄνδρα φάλε φωτόδοτῆν
κι' ὑπερήφανον ἱππότην,
ὅπου ξεφρονίζει τώρα:

χαῖρε, θέμις μαυροφόρα,
πρὶς κι' ἀντίο Λεωνόρα.

Γιὰ δὲς καιρὸ, σαποκοιλιά,
ποῦ θάλεξαν τὸν Βασιλεῖα
νὰ κλάψουν τὸν μεγάλω.

Μέσα 'στῆς παραιτήσεως
καὶ τῆς μεταρρομῆσεως
τὸν θρῆνω καὶ τὸν σάλω.

Γιὰ δὲς ἡμέρας σκυθρωπῆς
μνημόσυνα, κεφάλια,
ἐνθ' μὲ τόσης προκοπῆς
σαλπίσματα μεγάλα
ὁ κόσμος ξεκουφαίνεται,
κι' ἐγὼ γὰρ τούτῃ σκούζω
πῶς τὸ χωρὶν ποῦ φαίνεται
δὲν θέλει κολαστοῦ.

Τί καιρὸς, θρὲ Περικλέτω, γὰρ μνημόσυνα καὶ πάλι
τώρα, ποῦ γὰρ νάβρω στίχους
δὸς του καὶ κτυπῶ 'στοῦς τοῦχους
τὸ ξερὸ μου τὸ κεφάλι.

Περὶ τῶν προνομίων τῶν ἀδελφῶν Σαμίων.

Π.—Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς, συμπατριώτῃ,
τώρα ποῦ θ' ἀνακαλέσῃ τοὺς στρατοὺς του τὸ Ντιβάνι,
συγκινεῖται γὰρ τοὺς Ρομί καὶ γὰρ αὐτοὺς μὲ πόνο κλαίει,
καὶ στρατοὶ τοῦ πειναλέοι
στέκουν ἀγρυπνοὶ τῶν γρωστῶν μας προνομίων
εἰς τὴν νῆσον τῶν Σαμίων.

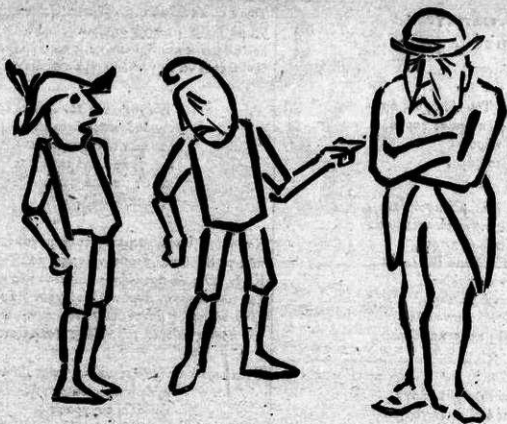
Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς, θρὲ μπέχλιδάνη,
τώρα ποῦ θ' ἀνακαλέσῃ τοὺς στρατοὺς του τὸ Ντιβάνι,
δταν ἐπανεῖθ' ἡ τάξις μὲς 'στῆς Σάμου τὸ νησί,
μὰ καλὰ θὰ καταλάβῃς, ἀδελφοῦλη μου, καὶ σὺ
πῶς ἡ τάξις πιθανὸν νὰ μὴ ἐπανεῖθῃ διόλου
κι' ἀνακλήσεις τοῦ στρατοῦ νὰ μὴ γίνουιν καὶ τοῦ στόλου.

Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς ἀληθινὰ
τώρα, ποῦ γιναν κι' οἱ Τοῦρκοι πλάσματα θαλασσινά,
κι' ἔσκαρῶσανε καὶ στόλω
καὶ ζήτησιν νὰ παίξουν ρόλω
κατὰ θάλασσαν κι' αὐτοί,
καὶ τὰς πρώτας δοκιμὰς
ὄσαν φίλοι ποθητοὶ
τὰς ἐφήρμοσαν σ' ἡμᾶς.

Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς, σαχλοδερέμη,
τώρα, ποῦ θὰ κουβαλήσῃ μὲς 'στὴ Σάμω τὸ χαρμί.
ὁ Ρεοῦφ Πασσὰς ἐκεῖνος,
ὁ φιλέλλην ὁ τρανός,
κι' ἐλ' ἡ Σάμος χαρσοῦσης
ἔμαθε τὸ γεγονός.

Τώρα, ποῦ ραχάτ' λουκοῦμι
τοὺς Σαμίους θὰ χορτάσῃ,
καὶ θὰ δειρῃ τὸν Κοπόση
μὲ Χανομισσὰς πασοῦμι.

Γιὰ μνημόσυνα τρανὰ τί καιρὸς ἀλήθεια, δλάκα,
ἐνθ' στέλλουν τ' Ὀσμανεὶ μὲ τὴν διαμαντένια πλάκα,

**Ίδε τὸν παρατηθέντα,
τὸν τσακίς ὑμνηθέντα.**

Ὅτ'ὸν Κοπάση τὸν ἐφέντη, τὸν Σαμίαν Ἠγεμόνα,
γὰρ ὕ' ἀρχίση τὸ μπερντάχι
καί' ὅτ'ὸν νοῦ του πάντα νάχη
τὰ προνόμια καὶ μόνα.

Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρός, σαχλοῦτσιτζέ,
τώρα, ποῦ νὰ σκόνης πρέπει οὐ Τουρκάλας φερετζέ,
καὶ μὲ τεμανάδες νάνου
δέχως ἐχόλου νὰ μιλῆς
τὸ μανίκι νὰ φιλῆς
κάθε γούνας τοῦ Σουλτάνου.

Φ. — Τί καιρός ἀληθινά
γιὰ μνημόσυνα τρανά,
ἐνθ' φέρουν μέσα σ' ἄλα
κι' ἄλλ' ἐντατοπιλοδέλα,
τῆν' Ἀσιπὰ καὶ τὸ Βέλος.

Καὶ τὸν Ροῦμ' ὁ νέος Στόλος
θὰ ἐροντήση φωτοδέλος
καὶ θὰ δώσῃ σ' ἄλα τέλος.

Γιὰ μνημόσυνα τρανά
τί καιρός ἀληθινά,
ποῦ θὰ γίνῃ καί' ὅτ'ὸν Στόλο τὸν δικό μας κάτ' τι,
καὶ θὰ φέρουν καθὼς ἔρεις Γάλλο διαργανωτή.

Κι' ἔτσι διαργανωμένο
κι' ἐνταλὸς ἀρκατωμένο
θὰ τὸν στέλλουν κάθε τόσο, Παρικιέτο Προσάπρη,
μὲς σ' τὴν γῆν τὴν προνομίαν γυναικόπαιδα νὰ φέρῃ.

Καὶ τὴν φτώχεια καὶ τὴν πείνα
θὰ ξεχάσουνε κι' ἐκεῖνα,
καὶ θὰ νοσήσουν ἐδῶ πέρα
ὅτ'ὸν εὐέθερον ἀέρα
τι θὰ ποῦν προνόμια,
καὶ θὰ φάλουν νόκτα μέρα
ὅτ'ὸς θεσοῦς ἐγκώμια.

Γιὰ μνημόσυνα τρανά
τί καιρός ἀληθινά,

ἐνθ' φθάνει καί' σ' αὐτὰ μας δογγητὸ τῆς γῆς τῆς δούλης
κι' ἐπισκέπεται τοὺς Πρέσβεις τὸν Σαμίαν ὁ Σοφοῦλης.

Καὶ τοῦ δίνου ὑποσχέσεις
πῶς ἢ τὴν πραγμάτων θέσις
δὲν' ἔμπορε ποτὲ ν' ἀλλάξῃ, μὰ θὰ μείνῃ σὰν καὶ πρῶτα,
κι' ἐκ τῶν τῶσων προνομίων δὲν θὰ λείψῃ μῆτε γὰρτα.

Κι' ὁ Σουλτάνος ἐν καλῆσθ καὶ τῆς Σάμου τοὺς πατέρας,
κι' ἂν καρφίδες τοὺς κεράση,
κι' ἂν ἐν στόματι μαχαίρας
πέρα πέρα τοὺς παρῶση,
μὴ σὰς μέλη, μὴ σὰς μέλη,
πάντα τὸ καλὸ σὰς θέλει.

Κι' ἂν φανῇ καί' ὅτ'ὸς Σαμίους ἕνας δῆμος ὄμις
κι' ἂν μπουρὶ γι' αὐτοὺς τὸν πᾶνή,
εἶναι φοῦρα καὶ θυμὸς
καὶ μπουρὶ νὰ ξεθυμάνῃ.